

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎNCHEIERE

Dosar nr.X

Sedința publică de la 3 noiembrie 2016

Președinte:	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de X împotriva Sentinței nr.172/CA din 8 octombrie 2014 a Curții de Apel Constanța – Secția a II-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 21 octombrie 2016, ce face parte integrantă din prezenta încheiere, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Înalta Curte a amânat pronunțarea la data de azi, 3 noiembrie 2016, când a decis următoarele:

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Sesizarea instanței de recurs

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel Constanța – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal la 24.06.2014 sub nr.391/36/2014, reclamanta X solicitat, în contradictoriu cu pârâta X:

- anularea în tot a actului administrativ - răspuns la plângerea prealabilă administrativă nr.5523/23.05.2014, materializat în adresa nr.959922/ 06.06.2014 emisă de pârâtă, ca netemeinic și nelegal;

- să se constate calitatea reclamantei de serviciu public asimilat autorităților publice în conformitate cu prevederile art.2 alin.1 lit. b) teza ultimă din Legea nr.554/2004, raportat la art.2 alin.1 pct.30 din Legea nr.500/2002 privind finanțele publice, astfel cum a fost modificată prin art.2 pct.39 din Legea nr.273/2006 republicată;

- să se constate că, în această calitate, reclamanta se încadrează în excepția prevăzută de art.9 alin.12 din OUG 29/2011 republicată, în sensul că nu este obligată să constituie garanții în cazul înlensirilor la plată sub forma eşalonării prin derogare de la art.126 din OG 92/2003, republicată;

- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de acest proces, în temeiul art.451 și următoarele din NCPC.

depusă de pârâtă, solicitând înlăturarea apărărilor formulate pe această cale ca fiind formulate de o persoană care nu și-a demonstrat calitatea oficială, întrucât nu a atașat, conform art.151 alin.2 și 3 NCPC, dovada calității de reprezentant legal.

A solicitat și înlăturarea din materialul probator a înscrisurilor atașate întâmpinării deoarece nu sunt certificate de conformitate, potrivit cu prevederile art.150 alin.2 din NCPC.

În privința excepției de inadmisibilitate invocată de pârâtă a solicitat respingerea ca nefondată, susținând că răspunsul pârâtei, constând în adresa nr.959922/10.06.2014, reprezintă o decizie administrativă veritabilă, indiferent de forma sau denumirea pe care i-a atribuit-o pârâta, motivat de faptul că prin acest act administrativ pârâta a interzis accesul reclamantei la o facilitate legală și anume eşalonarea datoriilor la bugetul de stat și bugetele speciale, fără constituirea de garanții, în conformitate cu prevederile art.9 alin.12 din OUG 29/2011 republicată, prin derogare de la dispozițiile art.126 din OG 92/2003 republicată.

Consideră că acțiunea este admisibilă în temeiul art.2 alin.1 lit.c), d), e), f), i), r), art.8 alin.1 teza 2 și teza ultimă din Legea nr.554/2004 republicată, raportat la art.35 din NCPC, motivat și de faptul că reclamanta a refuzat rezolvarea favorabilă a cererii de acces la facilitatea legală a eşalonării fără constituire de garanții, în mod nejustificat, facilitate legală la care reclamanta este îndreptățită conform legii.

Pe fondul cauzei, reclamanta susține că este persoană juridică de drept public cu acționariat autoritățile publice locale (Consiliile Locale Tulcea, Macin, Isaccea, Sulina, Babadag) și autoritatea publică județeană (Consiliul Județean Tulcea), conform actului constitutiv depus la dosar.

Serviciul public-comunitar de apă și canalizare este reglementat de Legea nr.241/2006 republicată, Legea nr.51/2006 republicată, Aquaserv SA Tulcea prestează acest serviciu în regim de putere publică, prin gestiune delegată de unitățile administrativ teritoriale, conform contractului de delegare atașat la dosar.

Contractul de furnizare a acestui serviciu este reglementat prin Ordinul Președintelui A.N.R.S.C. nr.90/2007 republicat.

Pe cale de consecință, reclamanta solicită să se constate că are calitatea de serviciu public asimilat autorităților publice, în conformitate cu prevederile art.2 alin.1 lit.b) teza ultimă din Legea 554/2004 și că în această calitate se încadrează în excepția prevăzută de art.9 alin.12 din OUG nr.29/2011, republicată și poate beneficia de eşalonarea datoriilor către bugetul de stat și bugetele speciale fără constituirea unor garanții, prin derogare de la art.126 din OUG nr.92/2003 republicată, reținând și prevederile art.2 alin.1 pct.30 din Legea nr.500/2002 rep. astfel cum a fost modificată prin art.2 pct. 39 din Legea nr.273/2006 republicată.

În răspunsul la excepția lipsei calității de reprezentant, pârâta a arătat că dreptul de semnătură a reprezentantului ANAF derivă din lege și din actele cu caracter normativ referitoare la funcționarea instituției, ca instituție publică în reprezentarea statului.

La termenul de judecată din data de 08.10.2014, reclamanta prin reprezentant, față de depunerea la dosar a delegației consilierului juridic al pârâtei,

a precizat că renunță la excepția lipsei calității de reprezentant legal și/ sau convențional a persoanei care semnează întâmpinarea depusă de pârâtă.

Prin Sentința civilă nr.172/ 08.10.2014 a Curții de Apel Constanța – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a fost respinsă excepția inadmisibilității și a fost respinsă acțiunea reclamantei X, ca nefondată.

Pentru a motiva această soluție, instanța de fond a reținut că prin cererea înregistrată sub nr.959922/ 26.05.2014 reclamanta a solicitat pârâtei recunoașterea dreptului de a beneficia de eșalonarea datoriilor restante la bugetul de stat fără constituirea de garanții asiguratorii.

Prin Adresa nr.959922/6.06.2014 pârâta i-a răspuns reclamantei că, întrucât X este înființată în temeiul Legii nr.31/1990 privind societățile comerciale, fiind supusă regimului prevăzut de această lege, aceasta nu se încadrează în situațiile de excepție prevăzute de art.9 alin.12 din OUG nr.29/ 2011 și, ca atare, pentru a beneficia de acordarea înlesnirilor la plată a obligațiilor fiscale, trebuie să constituie garanții potrivit art.9 din același act normativ.

Potrivit art.1 alin.1 din Legea nr.554/2004, „Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Alin.2 al aceluiași articol prevede că: „Se asimilează actelor administrative unilaterale și refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim ori, după caz, faptul de a nu răspunde solicitantului în termenul legal”, refuzul nejustificat de a soluționa o cerere fiind definit la art.2 alin.1 lit.i) ca „exprimarea explicită, cu exces de putere, a voinței de a nu rezolva cererea unei persoane”.

Prin urmare, obiectul acțiunii vizează refuzul pretins nejustificat al pârâtei de a recunoaște dreptul reclamantei de a beneficia de facilitatea fiscală a eșalonării la plată a obligațiilor bugetare fără constituirea de garanții, acțiunea încadrându-se în dispozițiile Legii nr.554/2004.

Împrejurarea că reclamanta a înțeles să solicite cenzurarea refuzului considerat nejustificat al pârâtei prin anularea adresei de răspuns nu determină inadmisibilitatea acțiunii.

Într-adevăr, prin adresa menționată se comunică reclamantei faptul că nu îndeplinește condițiile legale pentru a beneficia de facilitatea eșalonării la plată a obligațiilor bugetare, o astfel de adresă neîndeplinind condițiile unui act administrativ, astfel cum acesta este definit de art.2 alin.1 lit.c) din Legea nr.554/2004.

Cu toate acestea, se observă că acțiunea reclamantei nu se reduce la anularea adresei de răspuns, scopul promovării acțiunii fiind acela de a se obține recunoașterea unui drept prevăzut de lege, situație în care reclamanta are deschisă calea urmată, motiv pentru care instanța va respinge excepția inadmisibilității acțiunii ca neîntemeiată.

Pe fond, se reține că, potrivit procedurii instituite de OUG nr.29/2011 privind reglementarea eşalonării la plată, una dintre condițiile impuse contribuabilului pentru acordarea unei astfel de facilități fiscale este aceea de constituire a garanțiilor prevăzute la art.9.

Art.9 alin.12 prevede că „Prin excepție de la prevederile alin.(1), următoarele categorii de contribuabili nu sunt obligate să constituie garanții: a) instituțiile publice, astfel cum sunt definite prin Legea nr.500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, precum și prin Legea nr.273/2006, cu modificările și completările ulterioare, după caz;

Conform Legii nr.500/2002 privind finanțele publice și Legii nr.273/2006 privind finanțele publice locale, noțiunea de instituție publică se referă strict la acele entități – autorități publice – implicate în procesul bugetar și care se supun principiilor, procedurilor de formare, administrare, angajare și utilizare a fondurilor publice, precum și responsabilității impuse de legile menționate.

Reclamanta nu poate fi asimilată, din acest punct de vedere, unei instituții publice întrucât ea nu aplică regulile bugetare arătate, ci funcționează ca societate comercială, fiind supusă normelor generale de funcționare privind persoanele juridice de drept privat.

Împrejurarea că acționariatul reclamantei este format din autorități/ instituții publice nu este de natură a imprima același caracter și societății comerciale constituite prin aportul lor, aceasta fiind o entitate distinctă, cu patrimoniu diferit de cel al acționarilor și cu reguli de funcționare diferite.

De asemenea, faptul că societatea prestează un serviciu public, chiar și în gestiune delegată, nu prezintă niciun fel de relevanță sub aspectul calificării acesteia ca fiind o instituție publică.

Curtea apreciază că definiția dată de art.2 alin.1 lit.b) din Legea nr.554/2004 autorităților publice asimilate nu poate fi folosită decât în contextul acestei legi, respectiv pentru a delimita sfera contenciosului administrativ, și în niciun caz nu poate fi extinsă altor situații, neprevăzute expres în lege.

Împotriva acestei soluții a declarat recurs reclamanta X solicitând admiterea recursului, casarea sentinței recurate și admiterea acțiunii, astfel cum a fost formulată.

A fost criticată soluția instanței de fond pentru că a fost dată cu încălcarea normelor de drept material aplicabil în cauză și cuprinde, în considerentele sale, motive contradictorii și străine de natura pricinii deduse judecății.

S-a apreciat de către recurentă că instanța de fond a interpretat greșit art.2 alin.1 lit.b) din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ atunci când a susținut că definiția dată de acest articol nu poate fi folosită decât în contextul acestei legi, respectiv pentru a delimita sfera contenciosului administrativ și în niciun caz nu poate fi extinsă altor situații prevăzute de lege deoarece, dacă legea nu distinge, atunci nici instanța nu o putea face, în lipsa unui text expres.

Dimpotrivă, susține recurenta, legiuitorul asimilează autorităților publice, inclusiv persoanelor juridice de drept privat are furnizează un serviciu public și, în cauză, suntem în prezența unei persoane juridice de drept public față de structura

acționariatului și de furnizarea unui serviciu în gestiune delegată de către autoritățile publice locale și județene conform contractului de delegare, act ce este unul administrativ, conform Legii nr.51/2006 privind serviciile publice comunitare de utilități și Legea nr.241/2006 privind serviciul public de apă și canalizare, republicat.

S-a invocat faptul că X este persoană juridică de drept public având ca acționariat autoritățile publice locale (C.L. Tulcea, Măcin, Isaccea, Sulina, Babadag) și autoritatea publică județeană (C.J. Tulcea), serviciul public comunitar de apă și canalizare este reglementat de Legea nr.241/2006 și Legea nr.51/2006, iar contractul de furnizare a acestui serviciu este reglementat prin Ordinul Președintelui ANRSC nr.90/2007, republicat.

Pentru că reclamanta prestează un serviciu public este asimilată autorității publice și, de aceea, susține recurenta că se încadrează în excepția prevăzută de art.9 alin.1² din OUG nr.29/2011, republicată și ar putea beneficia de eşalonarea datoriilor către bugetul de stat și bugetele speciale fără constituirea unor garanții, prin derogare de la art.126 din OUG nr.92/2003, reținând și prevederile art.2 alin.1 pct.30 din Legea nr.500/2002, modificată prin art.2 pct.39 din Legea nr.39 din Legea nr.237/2006, republicată.

În drept, recursul a fost întemeiat pe disp. art.488 alin.1 pct.6,8 din Noul Cod procedură civilă raportat la art.2 alin.1 lit.b), art.8 alin.1 din Legea nr.554/2004, republicată.

A fost solicitată încuviințarea probei cu înscrisuri și acestea au fost comunicate.

Intimata X a formulat întâmpinare și a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Aceasta a arătat că recurenta-reclamantă este înființată în temeiul Legii nr.31/1990 privind societățile comerciale, cu modificările și completările ulterioare, este supusă regimului prevăzut de această lege și, de aceea, nu se încadrează în situațiile de excepție prevăzute de art.9 alin.1² din OUG nr.29/2001, cu modificările și completările ulterioare și pentru a putea beneficia de acordarea înlesnirilor la plată a obligațiilor fiscale, trebuie să constituie garanții potrivit prevederilor art.9 din același act normativ.

A fost întocmit raportul asupra admisibilității în principiu a recursului și a fost comunicat, iar prin Încheierea din 09.03.2016 a Înaltei Curți a fost admis în principiu recursul și a fost fixat termen pentru judecată cu citarea părților.

Recurenta-reclamantă a formulat o cerere de sesizare a ÎCCJ conform art.519 și 520 NCPC și a solicitat să se răspundă la următoarele întrebări:

- „Dacă furnizorii serviciului public de apă și canalizare în conformitate cu prevederile art. 2 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 554/2004 republicată privind contenciosul administrativ, raportat la art. 2 alin. 1 punctul 30 din Legea nr. 500/2002 republicată privind finanțele publice, astfel cum a fost modificat prin art. 2 punctul 39 din Legea nr. 273/2006 republicată se încadrează în excepția prevăzută de art. 1² din OUG nr.29/2001 republicată, cu aplicarea art.126 din VCPF-OG nr.92/2003 republicată și anume dacă pot beneficia de facilitatea fiscală

a eşalonării la plată, fără constituirea unei garanții, reținând și dispozițiile art.35 din NCPC”;

- Având în vedere intrarea în vigoare a NCPF - Legea nr. 207/2015, la data de 01.01.2016 rugăm ca instanța supremă să statueze asupra acestei probleme de drept indicate mai sus și prin prisma dispozițiilor echivalente din acest act normativ, respectiv art. 184 și următoarele și în special art. 193 din Legea nr. 207/2015, așa cum am solicitat prin cererea nr. 1827/10.03.2016, depusă prin fax la data de 11.03.2016 și prin poștă la data de 11.03.2016.

A susținut că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.519 Cod procedură civilă.

În punctul de vedere exprimat de intimata-pârâtă X s-a arătat că reclamanta tinde să obțină o soluție pe fondul cauzei dedusă judecătii, având în vedere că problema care trebuie dezlegată în speța de față este dacă recurenta-reclamantă beneficiază de eşalonarea la plată fără constituirea unei garanții.

A fost invocat principiul neretroactivității legii în timp deoarece recurenta a făcut referire la Legea nr.207/2015, deși în cauză sunt aplicabile prevederile OG nr.92/2003, actele contestate fiind emise în baza acestui act normativ.

S-a solicitat respingerea ca neîntemeiată a cererii de sesizare formulată deoarece dispozițiile legale sunt clare și precise în ceea ce privește problema de drept expusă.

2. Punctul de vedere al completului de judecată

a) Admisibilitatea sesizării

Conform art.519 NPCP „Dacă, în cursul judecătii, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al Curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Textul instituie o serie de condiții de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, condiții care trebuie să fie întrunite cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează ÎCCJ să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecătii să se afle în competența legală a unui complet de judecată al ÎCCJ, al Curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
- chestiunea de drept nu a făcut obiectul pronunțării ÎCCJ și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În speță, aceste condiții sunt îndeplinite, având în vedere următoarele considerente:

- sesizarea de adresare a unor întrebări preliminare s-a făcut în cadrul unui dosar aflat în stare de judecată, respectiv dosar nr.391/36/ 2014 aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal;
- instanța care sesizează ÎCCJ este investită cu soluționarea cauzei în recurs potrivit art.10 alin.2 teza ultimă din Legea nr.554/2004 și art.97 pct.1 Cod procedură civilă, obiectul cauzei fiind recursul declarat împotriva unei hotărâri pronunțate de Curtea de apel – Secția contencios administrativ, în primă instanță;
- soluționarea cauzei pe fond depinde de dezlegarea chestiunilor de drept, respectiv de modul de interpretare al art.2 alin.1 lit.b) din Legea nr.554/2004, art.2 alin.1 pct.30 din Legea nr.500/2002, art.2 pct.39 din Legea nr.273/2006;
- instanța de recurs apreciază că această chestiune de drept a cărei lămurire se cere este nouă și nu rezultă că ar face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare de către instanța supremă.

Așa cum s-a subliniat în doctrină, chestiunea de drept este veritabilă pentru că este necesară interpretarea textelor pentru a se stabili corelațiile dintre texte din acte normative diferite.

Deși art.519-520 NCPC nu prevăd expres, instanța în fața căreia a fost formulată cererea de sesizare poate proceda la reformularea chestiunilor de drept ce se impun a fi dezlegate pentru ca răspunsul la acestea să fie folosit pentru soluționarea cauzei.

B) Pe fondul cererii de sesizare.

Așa cum rezultă din actele depuse la dosar, pentru dezlegarea problemelor de drept se impune, mai întâi, interpretarea dispozițiilor art.2 alin.1 lit.b) din Legea nr.554/2004, prin raportare la art.1 alin.2¹ și art.2, 3 lit.a), art.10 alin.2, art.16 alin.1, art.17, 18, 20, 25 din Legea nr.241/2006 a serviciului de alimentare cu apă și canalizare și art.1 alin.2 lit.a) și b), alin.3, art.2 lit.e), g), h), alin.4, art.9 alin.1 și 2, art.22, art.24, art.25, art.29 alin.1, 4 și 7 din Legea nr.51/2006 a serviciilor comunitare de utilități publice.

Astfel, în raport de aceste prevederi legale, furnizorul serviciului public de apă și canalizare este o autoritate publică în sensul art.2 alin.1 lit.b) din Legea nr.554/2004.

Conform art.2 alin.1 lit.b) din Legea nr.554/2004, autoritatea publică este, prin asimilare, persoana juridică de drept privat care, potrivit cererii, este autorizată să presteze un serviciu public, în regim de putere publică.

Față de dispozițiile art.1 alin.2¹ și art.2, 3 lit.a), art.10 alin.2, art.16 alin.1, art.17, 18, 20, 25 din Legea nr.241/2006 a serviciului de alimentare cu apă și canalizare și art.1 alin.2 lit.a) și b), alin.3, art.2 lit.e), g), h), alin.4, art.9 alin.1 și 2, art.22, art.24, art.25, art.29 alin.1, 4 și 7 din Legea nr.51/2006 a serviciilor comunitare de utilități publice rezultă că un furnizor de serviciu public de apă și canalizare, chiar dacă este o societate comercială înființată potrivit Legii nr.31/1990, pentru că este autorizată (licențiată) să presteze un serviciu public, în

regim de putere publică, este asimilat unei autorități publice, în sensul art.2 alin.1 lit.b) din Legea nr.554/2004.

În speță, societatea comercială reclamantă a fost înființată potrivit Legii nr.31/1991, dar are ca acționari numai autoritățile publice locale (CL Tulcea, Măcin, Isaccea, Sulina, Babadag) și autoritățile publice județene (C.J. Tulcea), potrivit art.8 alin.3 lit.c) și f) din Legea nr.51/ 2006, iar serviciul de apă și canalizare îl furnizează ca urmare a delegării de gestiune, delegare dispusă conform art.29 din Legea nr.51/2006.

În această calitate de autoritate publică asimilată, reclamanta a solicitat aplicarea art.9 alin.1² din OUG nr.29/2011 privind reglementarea acordării eșalonărilor la plată pentru a putea beneficia de eșalonare la plată fără constituirea unei garanții.

Autoritățile fiscale au refuzat aplicarea acestui text în cazul recurente-reclamante cu motivarea că aceasta nu este instituție publică, în sensul Legii nr.500/2002 privind finanțele publice sau al Legii nr.273/2006.

Art.2 alin.1 pct.30 din Legea nr.500/2002, definește instituția publică ca fiind denumire generică ce include Parlamentul, Administrația Prezidențială, ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice, alte autorități publice, instituțiile publice autonome, precum și instituțiile din subordinea acestora, indiferent de modul de finanțare a acestora, iar art.1 alin.1 pct.39 din Legea nr.273/ 2006 privind finanțele publice locale prevede că sunt instituții publice locale - comunele, orașele, municipiile, sectoarele municipiului București, județele, municipiul București, instituțiile și serviciile publice din subordinea acestora, cu personalitate juridică, indiferent de modul de finanțare a activității acestora.

Chiar dacă termenul folosit de aceste acte normative este acela de *instituții publice*, se poate considera că acesta este sinonim cu termenul de *autoritate publică*, astfel cum este folosit în art.2 alin.1 lit.b) din Legea nr.554/2004, chiar dacă unul dintre cele două acte normative (Legea nr.273/2006) a intrat în vigoare după legea contenciosului administrativ.

Pentru că interpretările date sunt diferite, în condițiile prevăzute de art.519 NCPC va fi sesizată Înalta Curte în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept privind interpretarea art.2 alin.1 lit.b) din Legea nr.554/2004 în raport de prevederile din Legea nr.241/2006 și Legii nr.51/2006, referitoare la serviciile publice de apă și canalizare, dar și în raport de cele ale art.2 alin.1 pct.30 din Legea nr.500/2002 privind finanțele publice și art.2 pct.39 din Legea nr.273/2006 privind finanțele publice locale.

În baza art.520 NCPC va fi suspendată judecata recursului ce formează obiectul cauzei prezente.

Va fi sesizată Înalta Curte numai pentru aspectele legate de interpretarea unor texte incidente în cauză și va fi respinsă sesizarea cu privire la interpretarea art.184 și urm., art.193 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, deoarece ele nu au incidență în cauză, în condițiile în care au intrat în vigoare după

emiterea actelor contestate în prezenta cauză și, prin urmare, interpretarea lor nu are legătură cu prezenta cauză.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

În baza art.519 Cod procedură civilă, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, respectiv:

1. „În interpretarea art.2 alin.1 lit.b) din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ se poate considera că furnizorul serviciului public de apă și canalizare, astfel cum este definit de Legea nr.241/2006 a serviciului de alimentare cu apă și canalizare și Legea nr.51/2006 a serviciilor comunitare de utilități publice, este o autoritate publică?”.

2. „Noțiunea de «autoritate publică» astfel cum este definită de art.2 alin.1 lit.b) din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ este similară cu cea a noțiunii de «instituție publică» astfel cum este prevăzută de art.2 alin.1 pct.30 din Legea nr.500/2002 privind finanțele publice și art.2 pct.39 din Legea nr.273/2006 privind finanțele locale?”.

În baza art.520 alin.2 Cod procedură civilă suspendă judecata recursului declarat de reclamanta X împotriva Sentinței civile nr.172/CA din 8.10.2014 pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.391/36/2014.

Respinge cererea de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la interpretarea art.184 și urm., art.193 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 3 noiembrie 2016.

JUDECATOR,

X

JUDECATOR,

X

JUDECATOR,

X

MAGISTRAT ASISTENT,

X